

R. W. CHAMBERS

*Strašidelno-mystické příběhy
z pera legendárního majstra
hororového žánru.*

KLÍČ K TEMNOTE

EUROPA

R. W. CHAMBERS

EUROPA

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Robert W. Chambers *Kľúč k temnote*

Preklad © Katarína Kvoriaková 2020

Redakčná úprava a poznámky © Martin Plch 2020

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabc 2020 **bee & honey**

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2020

Ako dvadsiaty šiesty edície Renfield

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2020

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-82-9

Robert W. Chambers

editors
Tenfield

Zväzok 26

**KLÍČ
K TEMNOTE**

KLÚČ K TEMNOTE

*Nezadržateľná ruka píše a riadok po riadku,
hýbe sa ďalej; no nevnímajúc slová zbožné a dôvtipné,
náhle ju čosi nutká vrátiť sa späť
a zmazať aspoň jednu vetu presladkú,
napriek všetkým slzám i prosbám úpenlivým.*

Edward Fitzgerald¹

*Nespútany jastrab na oblohe veternej,
či jeleň majestátny a múdry,
i srdce muža a ženy vernej,
všetko ako za starých dobrých čias.*

Rudyard Kipling²

I. kapitola

Tak toto naozaj pobabrali. Omotali mu síce povraz okolo krku a prútmi z kaliny pevne zviazali jeho zápästia, no on znovu spadol, rozvalil sa, zvrtol, krútil sa na listoch a všetko vôkol trhal ako puma v kletke.

Podarilo sa mu uvoľniť putá, zakvačil sa do nich skrvačenými päťami, hrýzol ich bielymi zubami, kým sa jutové vlákna nerozplietli, nerozpadli a nepopraskali.

Tully ho zo dva razy nemilosrdne zasiahol hrubou paličou. Tupý úder dopadol na jeho svaly, ktoré boli tvrdé ako kameň.

So zrýchleným dychom, rukami špinavými od plesne a zhnitého lístia sa s tvárou umazanou od krvi posadil na zem. Nespúšťal pritom zrak z mužov, ktorí ho obkolesili.

---

1 Edward Fitzgerald (1809 – 1883) – írsky prozaik, básnik a prekladateľ z perzštiny

2 Rudyard Kipling (1865 – 1936) – anglický spisovateľ, básnik a novinár. Prvý britský nositeľ Nobelovej ceny za literatúru (1907).

„Zastreľte ho!“ reval Tully a z opáleného čela mu ste-
kal pot. Zadychčaný Bates si sadol na spráchnivený peň
a zo zadného vrecka vytiahol revolver. Chlap na zemi ho
mlčky pozoroval, zatiaľ čo sa mu v kútikoch úst hromadila
pena.

„Podvoľ sa konečne!“ zasyčal Bates a hlas i ruky sa mu
neovládateľne triasli. „Kent,“ koktal, „smrti aj tak neunik-
neš. Musíš zomrieť!“ naliehal naňho. „O tvojom osude je
rozhodnuté. Spýtaj sa Lefty Sawyersa, opýtaj sa Dyca, či
Carrotsa. Musíš odvisnúť, pravda, Tully? Kent, doparoma,
odtiaľto živý nevyviazneš.“

Muž na rozbahnenej zemi zalapal po dychu, no jeho jas-
né oči sa ani nepohli.

Po chvíli sa naňho Tully vrhol. Do vzduchu sa vzniesla
hĺbka listov, ozval sa praskot, ston a dychčanie, potom nie-
koľko tupých úderov a hluk tiel zmietajúcich sa v hustých
kríkoch. Dyce a Carrots sa oboch chlapov pokúšali odtrh-
núť a Kenta pritlačili tvárou do blata. Lefty Sawyer chcel
obvineného opäť zviazať, ale jutové motúzy sa uvoľnili a on
sa potkol. Tully zavrešťal: „Škrtí ma!“ Dyce sa odtackal na
otvorené priestranstvo a stonal nad zlomeným zápästím.

„Strieľaj!“ vykrikoval Lefty Sawyer a odtiahol Tullyho
bokom. „Strieľaj, Jim Bates! Odbachni ho konečne. Kriste-
pane, na čo čakáš?“

„Ustúp!“ zasipel Bates a zdvihol sa z mohutného kmeňa
padnutého stromu.

Hlúčik sa rozostúpil, zaznela rýchla rana a za ňou nie-
koľko ďalších. Potom sa z kúdolu dymu vytackala vysoká
postava a šikovne sa vyhýbala výstrelom, ktoré zneli ostro
ako praskanie biča.

„Veď nám zdrhne! Skoncu s ním!“ vykrikovali.

Lesom sa niesla ozvena bežiacich čižiem. Zoslabnutý
a napoly omráčený Bates otočil hlavu.

„Na čo čakáš?“ vrieskal Tully.

No Batesovi prišlo nevoľno, pustil dymiaci revolver, tvár
a bledé oči sa mu stiahli. Niekoľko minút mlčky hľadel na
ostatných a potom sa bezvládne zvalil do vrbovej húštiny.

Ďaleko pred sebou počul, ako sa Kent zúfalo snaží dostať na pobrežie. Utekal ako ranený los, ale nádej akoby mu dodávala krídla. Chlapi si dobre uvedomovali, že im môže uniknúť. Veď pomedzi stromy mohli zahliadnuť žiarivý pás mora, rovnú sivú čiaru pozdĺž okraja lesa, ktorého ticho narúšali slabé nárazy príboja o skaly.

„Má tam čln!“ skríkol Tully. „Naskočí doň!“

A skutočne, chlap už stihol pribehnúť k svojej loďke, zadychčane si do nej kľakol a uchopil krátke veslo. Populudňajšie slnko ich v tej chvíli oslepilo ako červený záblesk odrazený od naleštenej čepele dýky. Člnok sa rýchlo dostal cez hrebeň vlny, zdvihol provu do vzduchu, kde na chvíľu zostal visieť, potom sa zrútil do hĺbky, kĺzal sa, nakláňal, krútil, znovu vyrazil, zaknísal a neúnavne napredoval.

Tully sa rozbehol priamo do príboja v zátok, voda sa mu lámala na hrudi, nahej a mokrej od potu. Bates sa unavene zosunul na ošúchanú čiernu skalú a malátne pozoroval vzdáľujúci sa čln.

Ten sa medzitým zmenšil na sivú, striebnistú škvrnku, a kým sa z tábora stihol vrátiť Carrots s puškou, bolo by hádam ľahšie trafiť oko ryby pod hladinou ako hlavu toho ničomníka za súmraku. Od prírody šporovlivý Carrots sa preto rozhodol šetriť náboje a vystrelil len jediný raz. Loďka sa hnala na širé more a stále ju mali nadohľad. Kdesi za horizontom ležalo niekoľko pustých ostrovčekov, tvorených radom skál holých ako lebka, čiernych a slizkých na miestach, kde spenené vlny vrážali do útesov pokrytých sivobielym vtáčim trusom.

„Dostane sa ku *Kľúču k temnote!*“ zašepkal Bates Dycevi.

Dyce zastonal, odvrátil tvár a so znechuteným výrazom si začal ošetrovať zlomené zápästie.

Posledná skala na mori bol zlovestný *Kľúč k temnote*, rozštiepený vrchol vyhladený morským príbojom. Ak mal človek dosť odvahy, asi deň pádlovania za ním ležal dlhý lesnatý ostrov, na mape bezútešného pobrežia známy ako *Ostrov temnoty*. Ani najstarší z miestnych obyvateľov však nevedeli, odkiaľ sa vzal jeho odstrašujúci názov.

Doposiaľ sa len dvom chlapom podarilo doplávať až ku *Kľúču k temnote* a odtiaľ na tajomný ostrov. Jeden z nich, rumom opojený lovec kožušín, prežil a vrátil sa. Druhý bol študent, ktorého dotlčený čln našli na pobreží a o deň neskôr more vyvrhlo do zátoky aj jeho rozmlátené telo.

Takže keď Bates čosi pošepkal Dycovi a ten zavolať ostatných, všetkým bolo jasné, že Kent napriek úpornej snahe čoskoro aj tak neunikne osudu a rovnaký koniec postihne aj jeho čln. So šomraním sa vrátili do lesa. Boli namosúrení, no zároveň pociťovali zvláštne uspokojenie, pretože ničomník padne do rúk diablovej a konečne tak dostane, čo mu patrí.

Lefty sa trochu nejasne rozpravil o nevyhnutnosti odplaty za spáchaný hriech. Za každých okolností sporivý Carrots zase predostrel plán, ako si rovnomerne podeliť Kentove veci.

Len čo došli do tábora, zhromaždili na deku všetok jeho majetok.

Carrots sa okamžite podujal vypracovať súpis: revolver, dva ručne vyrobené praky, kožušinová čiapka, poniklované hodinky, fajka, balíček nových kariet, plátenej vrečko, osemnásť kíl smrekovej živice a stará panvica.

Carrots zamiešal karty, vybral žolíka a zamyslene ho šmaril do ohňa. Potom všetkým rozdal namiešané karty.

Pri delení osobných vecí svojho bývalého spoločníka nechali nič na náhodu a dôsledne dbali na to, aby nikto neprišiel skrátka. Až potom si niekto z nich spomenul na Tullyho.

„Zrejme ostal na pobreží a zíza za tým člnom,“ zachrapčal Bates.

Postavil sa a pomaly prešiel k zakrytej kôpke, ktorá ležala na kraji tábora. Sklonil sa a začal deku nadvihovať, no zaváhal a napokon sa odvrátil. Ležal pod ňou Tullyho brat, ktorého Kent minulú noc zastrelil.

„Radšej počkajme na Tullyho návrat,“ navrhol Carrots nepokojne. Asi o hodinu sa ich osamelý druh vrátil a mlčky si sadol na zem.

V ten deň s nikým neprehovoril. Na úsvite ho Bates objavil na brehu mora, ako čosi kope: „Dobré ráno. Mýlim sa, alebo si tu naozaj strávil celú noc?“

„Takmer celú,“ zahundral Tully. „Ber lopatu!“

„Chystáš sa ho pochovať na pobreží?“

„Áno.“

„Aby mohol počúvať šum vln?“

„Presne tak.“

„Vhodné miesto,“ skonštatoval Bates sucho.

Spotený Tully mlčky pritakal.

„Ako ho chceš uložiť?“

„Tak, aby mohol sledovať ten prekliaty čln!“ zvolal Tully neľútostne.

„Ale už predsa nič neuvidí,“ zaprotestoval Bates nepokojne. „Veď je mŕtvy.“

„Keď sa loďka vráti, on z tohto piesku vstane. Cítim, že sa už blíži. Ten sviniar Kent bude v ňom, živý či mŕtvy. A potom neunikne trestu. Ber lopatu!“

Bates zaváhal a v jeho očiach sa zračilo neblahé tušenie.

„Ale veď mŕtvi už nemôžu na nič hľadiet,“ začal, „alebo áno?“ Tully k nemu otočil svoju hnevom pokrivenú tvár.

„Trepš nezmysly,“ skríkol rozzúrene. „Môj brat vidí dobre, živý či mŕtvy! Mám v úmysle dopriať mu pohľad na obeseného Buda Kenta. Niečo také si určite nenechá ujsť a ešte aj z hrobu vstane, aby sa tým jeho oči mohli pokochať. Nepochybuj o mojich slovách. Bude tak, ako vravím! Uložím ho síce hlboko, no po návrate toho prekliateho člna nadvihne ťažký príkrov piesku a privolá ma. Budem na jeho hlas čakať a určite ho začujem. Potom sa postarám, aby Kent konečne odvisol!“

Pri západe slnka uložil Tully nebohého brata do hrobu – tvárou k pokojnému moru.

II. kapitola

Kľúč k temnote tvorí zopár roztrúsených, vetrom ošľahaných brál sklonených ako vrcholce stromov vo víchrici a celé dni ho omývajú zelenkavé vlny. Na vyleštených kamenných stĺpoch sa liahnu morské vtáky – čajky s bielymi krídlami a jasnými očami. Ich početné krdle sa tu suchoria a trepocú

oranžovými zobákmi, zatiaľ čo spenené prúdy slanej vody v pravidelných intervaloch narážajú do útesu.

Vždy keď prudké popoludňajšie slnko vyšle po sivomodrej hladine dlhé karmínové pruhy, morské vtáky sa k sebe ukradomky pritísnú a vnoria sa do operených driemot.

Deň pokročil, majestátna čajka si malátne naťahovala krídla, popoludňajšie slnko leštilo more a opálové vlny apaticky nehučne omývali pobrežie.

Do ticha vôd medzitým nečujne vkĺzol ľahký čln, láschaný snečnými lúčmi a zdobený trblietavými soľnými reťazami, ktoré sa tiahli od provy až k lavici veslára. Brázda rozčerených chalúh sa oslepujúco blyšťala a z muža na prove stekal pot.

Vyrušené čajky sa vzniesli do povetria, bezcieľne krúžili po nebi a ozvena ich ohlušujúceho škriekania sa vracala spoza potemneného útesu.

Čln sa zaboril do ebenovej pevniny, klesol nabok a striasol zo seba najhrubšiu vrstvu chalúh. Drobné morské kraby sa pred ním na poslednú chvíľu zachránili, keď sa prudko vrhli do priezračnej hĺbočiny plnej tých najzelenších tieňov. Bud Kent sa teda nakoniec predsa len dostal na *Kľúč k temnote*.

Potiahol loďku vyššie na kamennú pevninu a posadil sa. Zalapal po dychu a jeho hnedá ruka stále spočívala na prove. Sedel tam tak asi hodinu. Spotená tvár sa mu postupne usušila. Morské vtáky sa vrátili a zaplnili vzduch nespokojnými tmenými tónmi.

Na krku sa mu skvela tmavá značka – červený a zodratý kruh. Slaný vzduch ho v tých miestach neznesiteľne pichal, slnko ju vypálilo do mäsa ako golier žeravej ocele. Niekoľkokrát sa jej dotkol, len čo si ju omyl studenou slanou vodou.

Ďaleko na severe visel nad hladinou závoj hmly, hustý a nehybný ako na škótskej Vysočine. Nespúšťal z nej zrak. Dobre vedel, že za ňou leží *Ostrov temnoty*.

Po celý rok sa tento ťažko dostupný ostrov ukrýval za stĺpmi hustého oparu, hradbami nehybnej bielej hmly, ktorá ho obklopuje zo všetkých strán. Lode sa mu odnepamäti

zd'aleka vyhýbali. Kolujú povesti o tamojších horúcich prameňoch, ktorých vody vtekajú d'aleko do mora a večne z nich stúpa para.

Lovec kožušín sa vrátil s príbehmi o lesoch, divej zveri a všade navôkol rastúcich kvetoch, no priveľmi sa opájal alkoholom a všetci k nemu preto boli zhovievaví.

V zátok vyplavilo na pevninu telo mladého študenta teológie, dobité na nepoznanie. Podaktorí spomínali, že mal na tvári úsmev a v jednej ruke zvieral takmer zvädnutý karmínový kvet, široký ako panvica na miazgu.

Kent ležal bez pohnutia vedľa svojej loďky, spaľoval ho smäd, každý nerv mu vibroval a mozog akoby mal ochromený. Nie strach samotný vyhnal farbu z jeho opálených údov, ale strach zo strachu. Musí prestať myslieť a udusiť tak hrôzu, jeho oči nemôžu poľaviť a hlava sa nesmie odvrátiť od hmlovej steny nad hladinou. So zaťatými zubami rozdrvil des, s blýskajúcimi očami hľadel do prázdnych očí strachu a tak ho pokoril.

Vstal. Morské vtáky krúžili na nebi, vrhali sa nadol a so škriekaním vrážali do vody, kým ich ostré trepotanie krídel nevyslalo praskavú ozvenu spomedzi skál.

Pod zaoblenou provou jeho loďky plávali riasy, vnárali sa a roztopašne ustupovali. Slnkom zaliate vlny sa hnali vpred, trblietali sa a tancovali, špliechali na provu i kormu. Znovu si kľakol, švihol nalešteným pádlom a ponoril ho; zahnal sa, švihol a znovu ponoril.

Spoza chrbta sa mu do uší predieral vreskot morských vtákov, kým mäkké vnáranie vesla neutopilo všetky zvuky a more sa zmenilo na záplavu ticha.

Horúci pot na lícach a hrudi mu neochladil nijaký vietor. Slnko pred ním vypálilo plamennú cestu a on ju nasledoval do širokých vôd. Pokojný oceán sa pod jeho provou rozdeľoval a nevinne sa stáčil na každú stranu, zvonil, penil, šumel ako prúd lesného potoka. Rozhliadol sa na svet plochej vody, strach zo strachu sa znovu zodvihol a opäť ho schmatol pod krk. Potom sklonil hlavu ako týraný býk, z šije striasol strach

zo strachu a vnoril pádlo do mora, ako keď mäsiar bodá až po rukoväť.

Tak napokon dorazil k hmlovej stene. Spočiatku sa mu zdala úzka, tenká a chladná, no potom náhle zhrubla, ohriala sa a strach zo strachu sa mu nezadržateľne zakrádal do mysle, ale on nespomalil.

Jeho loď prudko vyrazila do hmly a sivé vody sa takmer preliali cez jej okraj. Všetko vôkol bolo olejové a mĺkve. Pred jeho očami blikotali najrozličnejšie tvary a stĺpy oparu, ktoré sa kĺzali po hladine, boli zahalené do povlaku dotrhaných tieňov. Nad ním sa do nedoziernych výšok týčili mohutné siluety skál a zhnusene vytriasali franforce oblačného závoja. Z toho pohľadu sa mu zakrútila hlava. Ohromné závesy hmly sa knísali a natriasali, keď sa o ne obtrel. Biely súmrak prehľboval ponuré šero. A vtedy hmla náhle zredla. Zmenila sa na opar a ten na paru. A para sa vzniesla a strácala v modrej záplave nebies.

Všade naokolo sa rozprestieralo perlovo-zafírové more. Hnalo pred sebou spenené vlny a zaplavovalo nimi striebřisté piesočné pobrežie.

V tej chvíli sa pred ním vynoril *Ostrov temnoty*.

III. kapitola

Na striebřistú plytčinu sa neúnavne valili vlny. Jedna za druhou sa ako rozdrvené opály rozbíjali tam, kde si jemný piesok pospevoval šumivú pieseň morskej peny.

Krdle malých pobrežných vtákov sa brodili plytčinou, pohadzovali svojimi slnkom pohládzanými krídlami a cupkali do vnútrozemia, kde sa rozprestierala biela ostrovná pláž, miestami poškvŕnená tieňmi lesného porastu.

Plytká voda všade vôkol bola priezračná ako krištál a odhaľovala žiarivý piesok poukladaný na dne do pravidelných vrúbkov. Na hladine sa vznášali fialové riasy, drobnéorské tvory utekali preč, rojili sa a znovu sa zhrkovali pri každom ponore jeho vesla.

Ako keď sa zamat trie o zamat, loďka sa obtrela o piesok. Vydriapal sa na pevninu, potkýnajúc sa potiahol čln pod stro-
my, otočil ho hore dnom, zosunul sa vedľa neho a tvár zaboril
do piesku. Spánok prišiel, aby odplavil strach, ale hlad, smäd
a horúčka urputne bojovali s driemotami a on sníval – sníval
o lane, ktoré ho rezalo na krku, o boji v lesoch a streľbe. Snil
aj o tábore a bývalých priateľoch, o Tullym a Batesovi. Zda-
lo sa mu o ohni a dymom vypálenej rajnici, o odpornom zá-
pachu stuchnutej prikrývky, o starých, zamastených kartách
i o novučičkom balíčku zakúpenom pred niekoľkými týždňami
pre radosť ostatných. S tvárou zaborenou v piesku sníval
o všetkom, len nie o očiach mŕtveho.

Na jeho blondávej hlave so zastrihnutými kučerami sa
pohli tiene konárov. Okolo poletoval motýľ, zosadol mu na
nohy a potom na chrbát jeho opálených rúk. Celé popoludnie
medzi kvetmi pralesa bzučal hmyz, listy ledva šelestili, po-
brežné vtáky posedávali na vajíčkach pri vode a úzky prílív,
ktorý spal na piesku, odrážal blankytné nebo.

Za súmraku zenit zbledol, v hĺbke lesa sa preháňal vietor,
hviezdy sa slabučko trblietali, vyšli a znovu zažiarili, zbledli
a zasvietili.

Nadišla noc. Nočná mora poletovala popod vrcholky
stromov, chrobač bzukotala okolo hromád chalúh, padala
na piesok a zmätene sa trepotala. Kdesi medzi húštinami sa
ozval vzdialený zvuk, pieseň nevelkého potoka, melodická
a nekonečná. Sníval a načúval jej, prepletala sa mu všetkými
snami ako strieborná ihla a ako ihla ho aj pichala – prepichla
suché hrdlo i popraskané pery. Ten zvuk ho však nemohol
prebudiť, noc ho pohltila od hlavy až po päty.

Blížil sa úsvit, vtáky sa zobudili a radostne trilkovali, iné
sa zase rozrušili. Čajka nad útesom nepokojne a v polosne
roztiahla stuhnuté krídla, uhládzala si pierka, škrabala svoj
chocholatý krk a spravila dva rozospaté kroky k moru.

Morský vánok sa skrúcal za zahmleným brehom, nad-
vihoval perie spiacich čajok a ševelil pomedzi listy. Konár
zapraskal, ulomil sa a spadol. Kent sa pomrivil, vzdychol, roz-
triasol sa a zobudil.

Ako prvé začul pieseň potoka a vybral sa rovno do lesa. Tam, v sivom svetle rána, zbadal úzky, no hlboký tok, natiahol sa vedľa neho a ponoril doň tvár. Z bystriny sa napájajal aj vták – malý, nebojácny, našuchorený operenec s jasnými očami.

Keď sa napokon postavil, kolená sa mu už netriasli a nebdal na kvapky, čo sa mu usadili na perách a brade. Nožom vykopal a oškrabal nejaké pomotané biele koreničky rastúce na brehu a len čo ich v potôčiku očistil, pahltne sa do nich zahryzol.

Potom sa vrátil k svojmu člnu. Nebo už bolo zaliate slnkom, ale večná opona hmly ďaleko na mori mu zakrývala výhľad.

Nadvihol loďku, vyložil si ju na pleciah, do pravej ruky vzal veslo a pomaly sa odšuchtal do chladivého lesa.

Zložil náklad, na chvíľu sa pristavil a pohral s nožom. Potom uprel pohľad do korún stromov. Zbadal v nich krdel vtákov – keby sa tak vedel k nim dostať. Pozrel na potok. V piesku sa jagali odtlačky jeho prstov, no aj niečo iné – stopa špicateho jelenieho kopyta.

Okrem noža nemal nič iné. Znovu ho otvoril a poriadne si ho obzrel.

V ten deň vykopal mušle a vychlípal ich surové. Brodil sa plytčinou a naostrenou palicou sa snažil napichnúť rybu, no pošťastilo sa mu uloviť len žltého kraba.

Oheň – presne ten teraz potreboval. Vyškrabal práchno zo slnkom vysušeného naplaveného dreva a potom zanovito škrтал nožom o okruhliaky, ktoré sa mu zdali dosť tvrdé. Hánky mu krvácali, ale nevykresal ani plamienok.

V noci začul v húštinách jeleňa a nedokázal spať. Neustále premýšľal, až kým sa spoza hmlovej steny neprikradlo ráno. Vtedy vstal, do sýtosti sa napil z potoka a bielymi zubami rozlomil surové mušle. Opäť sa pokúšal založiť oheň, doslova po ňom bažil, akoby nikdy predtým po ničom inom tak netúžil, no aj keď mu hánky krvácali, nôž zarezával do kameňa zbytočne.

Jeho znavenú myseľ čoraz väčšmi opantávala beznádej. Biela pláž sa mu pred unavenými očami dvíhala a padala

ako belostná deka pri blčiacom kozube. Vtáky pobehovali po bielom piesku a pripadali mu veľké a šľavnaté ako jarabice. Bezhlavo ich naháňal, hádzal do nich škrapiny i kúsky naplaveného dreva, až kým sa sotva udržal na nohách. Vtedy prudko padol na pláž – alebo koberec, či čo to bolo. V noci ho v pravidelných intervaloch budil jeleň. Počul špliechanie, chrochtanie a praskanie popri potoku. Raz sa dokonca aj postavil a prikradol sa k nemu s nožom v ruke. No nerozvážny krok na suchý konár zviera vyplašil a on sa s hanbou vrátil ku svojej loďke.

Prišlo ráno. Znovu pil z potoka, ležal na piesku posiatom nespočetným množstvom srdcových jeleních stôp. Opäť sa musel uspokojiť so slizkým mäsom pobrežných mušlí a nariekajúc ich pahltne srkal.

Celý deň sa mu pred suchými očami dvíhala, padala a vyrovnávala biela pláž. Mnoho rás sa hnal za morskými vtákmi, až kým ho nestála pôda pod nohami nepotkla a on sa bezmocne natiahol do jemného piesku. Potom s námahou vstal, odpľazil sa do tieňa stromu, so zúfalým úsmevom pozoroval rozštiebotaných speváčikov v konároch a stonal, neustále stonal.

Ruky zalepené krvou sekali oceľou do kameňa, ale tak slabó, že nevykresal dokonca ani studené iskry.

Obával sa prichádzajúcej noci, doslova sa desil, že opäť začuje veľkého teplého jeleňa v húštine. Hrôza mu náhle pevne zovrela hrdlo a on sklonil hlavu, zaťal zuby a znovu zo seba ten strach striasol.

Podvečer sa začal bezcieľne ponevierať lesom, pretláčal sa kríkmi, predieral sa popri stromoch, šliapal po machu a vetvičkách i po zhnitých listoch. Kráčal stále vpred, neustále sa rozháňal doudieranými rukami a bezmocne nimi mával.

Slnko už zapadalo do oparu, keď vykročil z lesa a ocitol sa na opačnej strane ostrova – na teplej, mäkkej pláži, sfarbenej odleskom súmraku dočervena.

A v piesku zočil ležať spiace mladé dievča zavinuté do hodvábného odevu svojich čiernych vlasov, s okrúhlymi krivkami a hnedou hladkou pokožkou, ako kvet na stmavnujúcej pláži.

Čajka mu zatrepotala krídlami nad hlavou a zavrieskala. Dievčina otvorila oči hlbšie ako noc. Potom sa jej s výkrikom roztvorili pery, zmäknuté spánkom: „Ihó!“

Postavila sa a pretrela si zamatové oči. „Ihó!“ zvolala udivene. „Inâh!“

Zlatistý piesok sa jej usadil na drobných nohách. Líca zrumeneli.

„E-hó! E-hó!“ šepkala a skrývala si vo vlasoch tvár.

IV. kapitola

Hviezdny most sa tiahne naprieč morským nebom a slnko i mesiac sú cestovatelia, ktorí ním prechádzajú. Vedeli to už aj v chatrčiach na Isantee pred stovkami rokov. Chaské to prezradil Hârpam a čo Hârpam počul, povedal Hapéde, a tak sa vedomosti šíрили od Hârku a od Winony k Wehârkovi, hore-dolu, krížom-krážom, ústnym podaním i ševelením vetra, až kým nedorazili na *Ostrov temnoty*. A ako vlastne? To vie len Boh!

Wehârka sa možno predral porastom močarín, potom to povedal Ne-kâ a ten sa vzniesol do novembrových mrakov, aby to pošepkal Kay-ósh, ktorý to prezradil Shinge-bis, a ten zase Sjeé-skahe, a tá to zase odovzdala Sé-só-Kahe.

Ihó! Inâh! H!a, jeho zázrak! A to je osud všetkých vedomostí, ktoré sa dostanú na *Ostrov temnoty*.

Ako sa červená žiara na nebi vytrácala a piesok plával v hre tieňov, dievčina vykukla spoza hodvábanej opony svojich vlasov a pozrela naňho.

„Ehó!“ zašepkala radostne.

Pretože teraz jej bolo jasné, že on je slnko! Prešiel hviezdny mostom v modrom súmraku. Konečne je tu!

„E-tó!“

Pristúpila k nemu a doslova sa chvela vo vytržení zo svätého zázraku, ktorý sa pred ňou odohrával. Až sa jej podlamovali kolená.

On bol Slnko! Jeho krv zmáčala nebo pri západe slnka a jeho krv poškvrnila aj oblaky. V jeho očiach pretrváva belasé nebo ako dve láskavé modré hviezdy a jeho telo je biele ako hrud' Mesiaca.

Roztvorila náruč, ruky placho natiahla dľaňami nahor. Zdvihla k nemu tvár a pomaly zatvorila oči. Hlboko krojené viečka sa jej chveli.

Stála nehybne ako mladá kňažka a jej telo len chvíľami ovládol inštinktívny záchvev či rýchly pulz na okrúhлом krku. A tak ho vzývala, nahá a bez rozpakov, dokonca aj potom, čo sa zapotácal, sťažka dopadol tvárou do piesku a večerný vánok sa vkradol na pláž, aby mu rozvíril vlasy na hlave, ako keď vietor nadvihuje srst' mŕtveho zvieraťa ležiaceho v prachu.

Keď ranné slnko konečne nazrelo ponad opar a ona ho uvidela v záplave jasných lúčov, vyskočila na rovné nohy. Práve vtedy si totiž uvedomila si, že je to len človek – len muž, bledý ako smrť a zamazaný krvou.

A predsa – zázrak nad zázraky! – božský údiv sa v jej očiach prehĺbil, až takmer zamdlela. Roztriasla sa a nohy sa jej podlomili.

Pretože hoci jej pri nohách ležala obyčajná ľudská bytosť, ľahšie by sa jej pozeralo na boha.

A on sníval, že sa nadýchol ohňa, po ktorom bažil viac ako po vode. Ako v delíriu kľáčal uprostred žeravého pekla, vystieral doráňané ruky a umýval ich v karmínových plameňoch. No sčista-jasna mu na rozpálené telo dopadol prúd chladivej vody, ktorá mu zmáčala tvár, oči i vlasy. Vzápätí ho ovládol hlad – prenikla ním ostrá agónia – páčila ho, zvierala a trhala mu vnútornosti. Aj tento pocit však rýchlo pominul a on sníval, že sa konečne do sýta najedol, a svaly sa mu rozohriali. Potom sníval, že spí, a keď spal, viac sa mu nespávalo.

Keď sa konečne zobudil a našiel ju natiahnutú vedľa seba, mäkké dlane mala jemne zovreté, usmievala sa a hlboko spala.